

Fællesudvalgets Indstilling sættes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Rode): Fællesudvalgets Indstilling gaar ud paa at sammenarbejde de to Lovforslag til eet og derigennem udjævne Forskellen paa de to Tings Vedtagelser.

Jeg skal tillade mig kort at gennemgaa Lovforslaget, som det foreslaas. §§ 1, 2 og 3 er i det væsentlige ordlydende med de tilsvarende Paragraffer i Lovforslaget om Befolkningens Forsyning med visse Levnedsmidler, saaledes som det forelaa vedtaget af Folketinget og oversendt hertil, idet der dog i § 3 er en redaktionel Ændring og en Tilføjelse i 3die Stykke, gaaende ud paa, at det Beløb, Kommunerne kan faa refunderet i Tilfælde af, at de nedsætter Mælkepriserne, fastsættes til „indtil 12 Øre pr. Liter sød Mælk“, hvorved det tilsigtes at fastslaa, at hvis en Kommune nedsætter Prisen med 10 Øre, vil den ikke kunne faa refunderet mere end de 10 Øre. Endvidere er der til Bestemmelsen om Flødeafgiften tilføjet en Bemærkning om, at det paahviler Kommunalbestyrelsen efter nærmere af Indenrigsministeren fastsatte Regler at medvirke ved Afgiftens Opkrævning.

§ 4 er den Paragraf, der indeholder de væsentligste Forskelligheder fra den tilsvarende i det fremsatte Lovforslag, og det er jo ogsaa om det deri omhandlede Spørgsmaal, der særlig har været Uoverensstemmelse. Ordningen er da blevet den, at Rationeringen opretholdes, at Flæskepriserne nedsættes i November Maaned for samtlige Forbrugere, fordi en Overgang til et andet System ikke kunde antages at kunne gennemføres med mindre end en Maanedes Varsel. De Udgifter, som kan anvendes til denne Prisnedsættelse, anslaaes til 400 000 Kr. ugentlig, det vil sige det Beløb, som et Mindretal i Folketinget har erklæret sig villigt til at gaa ind paa, og som man her fra dette Tings Side nævnede, idet man dog foreslog yderligere Nedsættelser. Ved Hjælp af dette Beløb, 400 000 Kr. om Ugen, i November Maaned vil Maksimalprisen paa Flæsk, som hidtil har været 1,65 Kr. for Forbrugerne for de vigtigste Stykker af Flæsket, stige til ca. 2,70 Kr., altsaa en meget betydelig Prisstigning. Hvis man havde villet bevilge det Beløb, jeg havde foreslaaet, vilde man have kunnet begrænse denne Prisstigning i meget væsentlig Grad. Men dette har altsaa ikke kunnet lade sig gøre. Dernæst foreslaas for den følgende

Tid en Ordning, hvorved der af Statskassen kan stilles til Kommunernes Raadighed et Beløb af 3,50 Kr. for hver Indbygger i Kommunen, som ikke er Selvforsørger, og hvis Statsskatteindtægt ikke overstiger et nærmere bestemt Beløb, nemlig 4 000 Kr. i Københavns, Frederiksberg og Gentofte Kommuner, 3 500 Kr. i Købstæderne og Kommuner med bymæssig Bebyggelse og 2 500 Kr. i andre Landkommuner. Det Beløb, som Kommunerne saaledes faar efter en Beregning af, hvor mange Indbyggere der ikke er Selvforsørger, og hvor mange Indbyggere der ikke har den nævnte Statsskatteindtægt, kan Kommunerne anvende til at nedsætte Flæskepriserne for disse samme Kategorier af Indbyggere, dog saaledes, at Kommunerne faar Ret til at undtage Folk indenfor disse Kategorier, hvis økonomiske Forhold gør en Undtagelse rimelig, og saaledes at Kommunerne faar Ret til ogsaa at lade Flæskeprisernes Nedsættelse komme andre i Kommunerne til gode, enten alle de øvrige Beboere eller en Del af disse, hvis Skatteindtægt ligger under en af Kommunalbestyrelsen fastsat Grænse. Hvad Kommunen i saa Henseende maatte anvende, maa den selv afholde Udgifterne ved, og den faar saa Ret til at dække Udgiften hertil ved Opkrævning af Tillægsskat. Hele Ordningen er, som man ser, en Ordning, der i alt væsentligt falder sammen med den, der findes i en tidligere Dyrtidslov angaaende Brændselet. Man stiller Beløb til Kommunens Raadighed, som denne kan anvende, dog at man letter den administrative Ordning i de store Kommuner, hvor man af sociale Grunde ikke ønsker en saadan Deling af Befolkningen, ved at tillade dem for egen Regning at supplere Statsforanstaltninger for de øvrige Beboeres Vedkommende.

Med § 5 vender vi saa tilbage til de Paragraffer, som er i alt væsentligt uændrede. I § 5 i Levnedsmiddeloven er kun udgaaet Løftebestemmelsen om Margarinen. § 6 er i alt væsentligt § 1 i Dyrtidsloven, dog saaledes, at man ikke mere ved Dyrtidsskat vil kunne opkræve de til Dækning af Merudgifter, som skyldes Lønforhøjelser for Kommunens Funktionærer, nødvendige Beløb. Det er begrundet her at gøre en Ændring i de bestaaende Forhold, idet de Kommuner, der har givet Lønforhøjelse ved en egentlig Lønningssvedtægt, ikke vilde kunne opkræve det til Dækning deraf nødvendige Beløb ved Dyrtidsskatten, medens Kommuner,